ΘΕΑΤΡΟ

Γράφει η Εύη Προύσαλη

Σαίξπηρ, *Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας*, ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ Καλαμάτας, καλοκαίρι 2003

Νύχτα του Κλήδονα, νύχτα καλοκαιριού. Μια νύχτα όπου όλα επιτρέπονται, όλα ανατρέπονται, όλα τα ενδόμυχα αποκαλύπτονται. Για να χαθούν και πάλι στο εκτυφλωτικό φως της επόμενης μέρας. Γιατί το σκοτάδι απελευθερώνει τα ένστικτα, το υποσυνείδητο, τη φαντασία, ενώ η μέρα επαναφέρει τον ορθολογισμό και την τάξη. Μα η μνήμη έχει καταγράψει τη γλυκόπικρη γεύση των γεγονότων της νυχτιάς. Η αποκάλυψη του εαυτού μας, ο ερωτισμός του και η βιαιότητά του μας τρομάζουν και σπεύδουμε βιαστικά να ρίξουμε πάνω τους τον μαύρο πέπλο της λήθης. Η εμπειρία αυτή όμως μας στιγματίζει.

Όπως στην *Τρικυμία* έτσι και εδώ, ο Σαίξπηρ δε δανείστηκε το μύθο του από κάποιον προγενέστερο συγγραφέα. Είναι έργο που πηγάζει βαθιά από την έρευνα και την παρατήρηση του μεγάλου δραματουργού, εμποτισμένο με τις προσωπικές του εμπειρίες. Από τα νεανικά του έργα (1595/6) ξεχειλίζει από σφρίγος και άρωμα νεανικών ερωτικών χυμών.

Το πέπλο της ονειροφαντασιάς των θνητών σήκωσε με απόλυτη επιτυχία ο σκηνοθέτης Γιάννης Κακλέας και η παραγωγή του ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ Καλαμάτας. Δημιούργησε μια άρτια από κάθε άποψη παράσταση, παρά τις αντικειμενικές δυσκολίες του εγχειρήματος : ανοιχτός χώρος, αναγκαστικός περιορισμός σκηνικών μέσων, που πρέπει να είναι μεταφερόμενα, προσαρμογή σε κάθε είδους σκηνή κ.ά. Με το αναγνωρίσιμο σκηνοθετικό του ύφος -σύμμαχό του αυτή τη φορά- ανέπλασε και ανέδειξε από τη σαιξπηρική γραφή τον ερωτισμό, τη λαγνεία, τον (αυτο)-σαρκασμό, τη βιαιότητα και τη νεανική αφέλεια. Πραγματεύτηκε το υλικό του με δεξιότητα και χειρίστηκε έξυπνα και εμπνευσμένα τους δύο διαφορετικούς κόσμους: τον κόσμο των θνητών και τον κόσμο των ξωτικών. Δεν παρελθοντολόγησε, ούτε στράφηκε στον στείρο εντυπωσιασμό. Απλώς δημιούργησε ευφάνταστα. Παρέσυρε στο *όνειρό* του τους θεατές, που καθηλωμένοι και αμίλητοι παρακολουθούσαν. Μπράβο του.

Φυσικά, στην επιτυχία αυτή συνέβαλαν και οι συνεργάτες του: η λαγαρή και αψεγάδιαστη μετάφραση (Ερρίκος Μπελιές), τα μινιμαλιστικά, αθέατα κι ωστόσο άκρως λειτουργικά σκηνικά που έπλαθαν κόσμους και επίπεδα (Γιώργος Γαβαλάς), τα εμπνευσμένα πρωτότυπα και παιχνιδιάρικα -ωραίος συνδυασμός διαφόρων εποχών- κοστούμια (Έλλη Παπαγεωργακοπούλου) με εξαίρεση την εμφάνιση των ξωτικών της Τιτάνιας ως μπαλαρίνων (κάπως αδόκιμο χωρίς έρεισμα), οι εντυπωσιακοί φωτισμοί (Παναγιώτης Μανούσης) που διαμέλιζαν, κατά βούληση, το σκηνικό χώρο, η απέριττη κίνηση (Αντιγόνη Γύρα) και η μουσική υποβλητικότητα (Ιάκ. Δρόσος)

Ένα πλέγμα δημιουργών που ύφανε τον καμβά για να ζωγραφιστεί *Το Όνει-*

ρο από καλούς καλλιτέχνες. Ο Άρης Σερβετάλης (Πουκ) πιστός στη σκηνοθετική καθοδήγηση, πρόσφερε έναν Πουκ που πολλοί θα θυμόμαστε για καιρό. Ήταν πράγματι το ξωτικό, το αερικό που σωματοποιείται χάριν της παράστασης, διατηρεί την πλαστικότητά του και την αξιοθαύμαστη ευλυγισία του. Ζογκλέρ, σαλτιμπάγκος του σκότους, ακροβάτης των δέντρων, πειραχτήρι των θνητών, σαρκαστικός κι ειρωνικός, κοντολογίς ονειρικός. Αθέατη φωνή του ασυνείδητου, που παρατηρεί και επεμβαίνει. Φανταζόμαστε τι θα μπορούσε να κάνει σε κλειστό χώρο όπου θα απελευθερωνόταν από τις τεχνικές δυσκολίες του σκηνικού.

Η στιβαρότητα και η δωρικότητα του Λεωνίδα Κακούρη (Θησέας, Όμπερον) παρουσίασε εύγλωττα τη δύναμη της εξουσίας, ενώ η μεταξένια, σαγηνευτικά ερωτική Άννα Μάσχα (Ιππολύτη, Τιτάνια) γέμισε πόθο τον αιθέρα. Χυμώδες, γεμάτο ρυθμό, νεύρο και υποκριτική αρτιότητα το κουαρτέτο των νέων (Ιφιγένεια Αστεριάδη, Αγγελική Δημητρακοπούλου, Νίκος Ορφανός, Κων/νος Γιαννακόπουλος) με εμφανή υπεροχή των γυναικείων φωνών. Απολαυστικός, ακόμα και στις υπερβολές του ο Γιάννης Στεφόπουλος (Πάτος, Πύρραμος), ευθύβολος και έμπειρος ο Κώστας Μπάρας (Αιγέας, Σανίδας), καθώς και οι: Αντώνης Κρόμπας, Ευθύμιος Παπαδημητρίου, Γρηγόρης Ποιμενίδης, Γιώργος Τσαπόγας, οι οποίοι έβαλαν το λιθαράκι τους, καθένας με το δικό του στιγμιότυπο.

Δεν ήταν *όνειρο* και πάει. Θα το μνημονεύουμε καιρό. Σαν μια παράσταση που με το ελάχιστο δυνατό κατόρθωσε να απογειωθεί. Το θέατρο της Καλαμάτας έβαλε μια ισχυρή παρακαταθήκη.